

Forslag til forespørgselsdebat om muligheden for at indføre medicinsk kastration af dømte pædofile og at gøre det obligatorisk at kræver dømmes til at betale alle omkostninger til psykologhjælp til ofrene i sager om seksuelt misbrug af børn

(Medlem af Inatsisartut Nivi Olsen, Demokraterne)

Mange tak til Demokraatits Inatsisartutmedlem Nivi Olsen for at bringe et emne op, som meget belejligt kan sammenlignes med en betændt byld lige under huden. Der er brug for, at vi prikker hul på bylden i forsøget på at gøre op med seksuelt misbrug af vores børn. Der er mange lag og komplekse nuancer i debatten. Jeg tillader mig derfor at være reflekterende og bidrager med flere perspektiver i debatten.

Ikke alene er dette oplæg en trist debat. Det er også en svær debat. Når noget er svært, kan vi mangle ord. Selv som politikere, som ellers ofte har et klart svar på alt og snakker derudaf. Måske skal vi blive bedre til at lytte. Lytte til børnene, og sætte os selv i øjenhøjde med både vores børn og alle borgerne i samfundet, hvis vi skal beslutte noget så vigtigt som dette emne utvivlsomt lægger op til.

Under en middag, sammen med mine veninder og deres respektive mænd sprang jeg en mindre bombe, da jeg ville høre om deres mening om den seksuelle lavalder. Vi - i forsamlingen - er nået den alder, at vores børn er i teenageårene og kan se, hvor store de er, men også sårbare over for påvirkninger i deres respektive miljøer og omgangskreds. En af mændene spurgte mig:

”Hvorfor har politikere så svært ved at indrømme, at de ikke er eksperter i alting og nogle gange bare er ærlige og indrømmer, at det kan være svært? For på den måde kan vi nemmere afspejle os i vores folkevalgte”.

Han har fat i noget af det rigtige. Lad os da være ærlige. I stedet for at beskyjde hinanden for, at det ene parti har et dårligere menneskesyn end det andet, så lad os lytte til hvad borgerne ønsker i vores samfund? Hvad vores børn oplever, når de udsættes for overgreb, som efterlader barnet og dennes familie i en totalitær social armod, og at nogle forældre endda begår selvtægt som en direkte konsekvens af både manglende hjælp og i protest over hvor mild en foranstaltning krænkere får.

Er vi ikke i færd med at producere flere kriminelle ved at ignorere behovet for at beskytte vores børn, bedre? Det er et væsentligt spørgsmål.

Et interessant spørgsmål er også, om den seksuelle lavalder ikke er sat for lavt i forhold til, at FN definerer et barn som værende under 18 år. Det er en anden vinkel i debatten, men den sætter i den grad vores grænser til debat, hvilket også er nødvendigt. Særligt når vores unge i den alder, er sårbare over for påvirkninger og udnyttelse, lad os sige af langt ældre mænd og kvinder end dem selv.

Børn skal beskyttes mod overgreb. Det står direkte i FN's børnerettighedskonvention. Vi skal også overholde det. Jeg kan huske, at der for nogle år tilbage var et massivt pres på borgmesteren i Kommuneqarfik Sermersooq i forhold til de kummerlige forhold, børnene i Tasiilaq levede under.

Det førte til et stort politisk pres, og medførte borgmesterens exit. Et af de mest iøjnefaldende overskrifter om sagerne om seksuelle overgreb på børnene i Tasiilaq var, at borgmesteren forklarede i pressen, at det jo ikke var Kommunen, der begik overgreb. Det har borgmesteren jo ret i – kommunen har ikke et direkte fysisk tilstedeværende tag over et barn, men den har et ansvar for at forebygge, at det overhovedet sker, og at der ydes hjælp og iværksættes sikkerhedsforanstaltninger for at sikre barnet og dennes familie mod yderligere traumer.

Vi ser alt for ofte, at systemsvigtet fortsætter, og det tænker jeg også skyldes manglende sanktioner og mærkbare konsekvenser for dem, der begår lovbruddet. Der er en alt for slap tilgang og respekt om kriminalloven, og den tilgodeser alt for meget krænkerens retsstilling, frem for offerets/barnets. Det vil vi fra Demokraatit gerne ændre på – vi vil udfordre foranstaltningsniveauet for at skabe en tvingende nødvendig ændring i samfundet, hvor retsfølelsen for offeret forbedres væsentligt, og at samfundet på den måde i højere grad viser nultolerance over for misbrug af vores børn. Nok er nok.

Selv om tvang i ringe grad virker på motivationen, bør det som minimum gøres til genstand i forbindelse med domsafsigelse og i forbindelse med en behandlingsdom at forholde sig til medicinsk kastration. Engang gjorde man det. Man praktiserede det, indtil menneskerettighederne overtog dagsordenen og "fjernede" det som en behandlingsmetode. Med al respekt for menneskerettighederne mener jeg godt, at vi kan forsvare barnets tarv i hvilken som helst sammenhæng og årsag til overgrebene. Det skal altid være først for. Det må komme an på, hvilken konstellation medicinsk kastration skal muliggøres i forholdet til menneskerettighederne. Det må man kigge på i henhold til lovgivningsarbejdet.

En dømt pædofil, kunne jeg til dels forestille mig, ville blive utænkeligt taknemmelig for, at nogen har sat grænser af for vedkommende via lov, idet dennes grænser - og vigtigere - barnets grænser, er blevet brudt. Det mener jeg godt, at vi som samfund kan hjælpe vedkommende med ved at udstede en ramme som bestemmer en konsekvens af den ulovlige handling, samtidig med at øge barnets retssikkerhed og andre børn mod risikoen for nye overgreb.

Spørgsmålet om at betale for psykologhjælp mener vi er helt på sin plads. Vi har netop vedtaget et beslutningsforslag, som har til hensigt at sikre retskrav på psykologhjælp for et barn, som er udsat for seksuelle krænkelser og dennes forældre/værge. Den mener jeg derfor er indiskutabelt.

Jeg takker igen Nivi Olsen for at frembringe denne vigtige forespørgselsdebat. Det er et modigt og svært oplæg, og det er her at vi skal forsøge at skabe fremdrift og udvikling, som ikke alene er tilpasset det nuværende behov for hjælpeforanstaltninger for vores børn, men også i fremtiden skal sikre et langt stærkere forebyggende fundament. Jeg håber, at alle i salen kan se behovet for en drøftelse af den enorme sociale armod, der findes i vores samfund, som kan være en direkte konsekvens af vores nuværende kriminallov, som trods sine gode hensigter efterlader mange af vores børn i en alt for utryk tilværelse.

DEMOKRAATIT
DEMOKRATERNE